

[Henning Philipson.]

at prøve på at finde ud af i enighed og i fællesskab, hvordan man løser arbejdsløshedsproblemet her i landet, prøve på at etablere en fælles holdning. Det er muligt — jeg kan da prøve — at jeg kan få det til at sive ind hos hr. Bay, hvis jeg siger, at det drejer sig om socialdemokratiet, socialistisk folkeparti og Danmarks kommunistiske parti. De har altså et mandat fra arbejdspladsernes folk til at prøve på at formulere et indgreb, en politik, som fører til, at vi får fjernet den forbandelse, som arbejdsløsheden er.

Der ligger altså et mandat her bagved, og jeg ville meget gerne, om hr. Bay, når han for fremtiden så varmt taler LO-arbejdernes sag, også prøver at få sit mandat bekræftet i Sydvestjylland. Jeg synes, det ville klæde ikke mindst hr. Bay.

Der er efter min opfattelse en himmelvid forskel mellem hr. Bays fortolkning af, hvad der tjener LO-arbejderne bedst, og så den fortolkning, som ansvarlige fagforeningsfolk i dette land giver udtryk for og har givet 3 partier mandat til at give på fagbevægelsens vegne og hermed på LO-arbejdernes vegne her i tinget. Og hr. Bay bør jo vide, ikke mindst når vi fremsætter dette dagsordensforslag, at her drejer det sig ikke om en adjunkt og heller ikke om adjunkter i massevis, som hr. Bay taler om. Det ville have været forståeligt, om hr. Bay havde talt om andre samfundsgrupper i den forbindelse, f. eks. advokater, der forstår at rage til sig. Så havde det været mere aktuelt, synes jeg.

Det skal måske så føjes til også, at det drejer sig ikke alene om adjunkter. Det drejer sig om de 800 familier, som nu bliver arbejdsledige ude på General Motors. Det drejer sig om byggefagenes utalte hundreder af arbejdsløse, og det drejer sig groft sagt om 60.000, 80.000 eller måske 100.000 arbejdsløse, inden vi når nytår. Det er dem, det drejer sig om, og så kan hr. Bay for den sags skyld godt tage en enkelt adjunkt med i købet. Jeg tror ikke, det kommer til at betyde noget i hele denne sammenhæng.

Må jeg så gøre en enkelt bemærkning til boligministeren, der i formiddags sagde, at omfanget af det almennyttige byggeri ikke var blevet mindre. Det siger de tørre tal, sagde boligministeren. Jeg beklager, at boligministerens tal åbenbart har været for tørre, for den virkelige sandhed er jo, at det

almennyttige byggeri fra 1973 til 1974 er faldet med omkring 30 pct. — jeg tror, en tidligere taler i dag har nævnt 31 pct. Og skulle boligministeren være i tvivl, kan han gøre nøjagtig, som jeg har gjort, nemlig til-lade sig at ringe til Boligselskabernes Landsforening; så vil han kunne få det bekræftet. For en ordens skyld vil vi gerne føje til, at en næsten tilsvarende nedgang gør sig gældende fra 1972 til 1973, og jeg synes derfor ikke, at boligministerens ord skulle stå uimodsagt.

Gert Petersen (SF):

Jeg kan i og for sig godt give hr. Jens Peter Jensen ret i, at der er kommet mange gode ideer frem under denne debat, mange interessante ideer med henblik på en forbedring af beskæftigelsessituationen. Men jeg synes alligevel, at der har været en undertone, som er gået gennem meget af debatten, og som er meget forstemmende. Jeg tror ikke, når man taler så meget om folketingets omdømme ude i befolkningen, at den ligesom akademiske — undskyld, hr. Bay — akademiske distance, som mange af dette tings medlemmer, mange af ordførerne, har lagt mellem sig og den faktiske situation, hvorunder titusinder af mennesker lever, er med til at højne dette tings omdømme.

Det kan være, hvad det være vil. Det kan vi måske ikke gøre meget ved, men det er yderst beklageligt, det er rent ud sagt synd for disse mennesker. Vi oplever i dag, hvordan vi får melding om, at 800 arbejdere må gå hjem, må afskediges fra General Motors, hvordan 6 teglværker må lukke og 100 arbejdere dér mister deres beskæftigelse. Vi har hørt om lukning af Tulipslagterierne i Vejle. Vi læser i aviserne om, at nu er arbejdsløshedsprocenten i Pandrup i Nordjylland oppe på en 30-40 pct., og så kommer hr. Bay og fortæller mig om en adjunkt ovre et sted i det vestjyske, og hvor forfærdeligt ville det ikke være, hvis denne adjunkt fik fuld dækning, hvis han blev arbejdsløs, hvad han tilfældigvis ikke bliver og ikke er i fare for at blive, som om det var det, det drejede sig om. Det, det drejer sig om, det er de mennesker, det er de slagteriarbejdere, det er de arbejdere fra General Motors, det er de levende mennesker, som i dag sættes ud fra deres arbejde, og som bliver nødt til at gå på den halve indtægt af, hvad de hidtil har